

apoderant dels teatres, fet que motivava que els nostres millors músics abandonessin la lluita o optessin per emigrar a l'estranger.

Tot això, a partir de l'any 1911, començà a solucionar-se, mercès al mestre Morera, i la música catalana aconseguí, al final, imposar-se de forma rotunda arreu del país.

Un himne (perdut?) del Barça

Enric Morera i Viura, al llarg de la seva vida, compongué música de cambra, música simfònica, música religiosa, òperes, cançons, sarsueles, sardanes, etcètera. I fins i tot, un himne del Barça, molt més vibrant i patriòtic, pel que s'assegura, que el que té actualment, la partitura del qual ha de trobar-se, si no s'ha perdut -que tot podria ser-, abandonada als arxius del club blaugrana. Per a Morera treballaren tots els poetes del seu temps: Àngel Guimerà, Joan Maragall, Jacint Verdaguer, Santiago Rusiñol, Josep Carner, Josep Maria de Sagarra, etc., sense oblidar els rossellonesos Josep Sebastià Pons i Carles Grandó, per exemple, que li portaren els seus versos perquè els musicqués.

I, a part d'això, cal ressaltar que, gràcies també a Enric Morera, la sardana recobrà la dignitat que Pep Ventura, Juli Garreta o Josep Serra li havien donat. Així, i com a fruit del seu talent i de la seva inspiració, sorgiren peces tan belles i cèlebres com *L'Empordà*, *La sardana de les monges*, *Baixant de la Font del Gat*, *Les fulles seques* i *Davant la Verge*, entre moltíssimes d'altres, que Morera feia estrenar a la històrica cobla La Principal de Peralada. Llàstima que ara, com algú ha comentat encertadament, amb l'excusa que la gent vol sardanes noves, les cobles toquin moltes vulgaritats, a excepció d'unes poques que procuren seguir les petjades dels grans mestres.

El geni musical de Catalunya

Enric Morera, segons m'explicaren –durant els anys 50 i 60– persones que l'havien conegut, tot fent-ne un retrat, era un home alt, sec, una mica escardalenc. Tenia uns cabells fins plantats al cap com les espigues en un camp de blat, balancejant-se al compàs del vent. Els seus ulls petits, darrerre les ulleres que duia, ho escodrinyaven tot. I, pel que fa al mal caràcter que hom li atribuïa, no dubtaven a desmentir-ho rotundament, afirmant que era com un anyell, a qui li complaïa vestir-se de lleó. Així, «si parlava malament dels seus col·legues –em deien–, era perquè volia que tots fossin com ell: apassionats, desinteressats, idealistes, disposats sempre a sacrificar-ho tot, per tal que l'art hi sortís guanyant». Sigui com sigui, el cert és que Morera ha passat a la història com el geni musical de Catalunya.

I aquest geni musical de Catalunya (l'anhelat i triomfal retorn definitiu del qual a la pàtria coincidí, per cert, amb un matí primaveral d'ara fa un